

а такава може да има, когато революцията е народна, когато става съ силитѣ на народа.

Хаджи Димитъръ е възприелъ почти изцѣло научнитѣ обяснения на българския поетъ. Хаджията ималъ опита на 2—3 нахлувания, освѣнъ тѣзи на своитѣ прѣдшественици, знаялъ, че народътъ не ги гледа вражески, но самъ чувствувалъ, че „по-голѣмата сила създава по-голѣми чудеса“. — Трѣбва да се съвѣтваме и съ Дѣда Желя, казалъ Хаджи Димитъръ. Тая работа не е само за единъ. Но Дѣдо Желю билъ още по Балкана, а нашиятъ човѣкъ, който за 10—15 дни се запозна отъ игла до конецъ съ хжшовско Влашко, не могълъ повече да се бави изъ равно Гюргево. Хжшоветѣ и Хаджи Димитъръ сж спечелени за народната революция, Хаджията ще почака Желя, който слѣдъ мѣсець-два напуска Балкана — и тогава ще се срѣщнатъ на „свѣщание“, за да прѣдприематъ една обща акция. Сега поетъ и хайдукъ ще си кажатъ „до виждане“, което нѣма да бѣде далечно.

Прѣди да напусне Гюргево, Христо Ботйовъ обаче, пожелалъ да прѣкара една нощъ въ пълна веселба съ народнитѣ хайдуги, бѣдацитѣ негови сподвижници.

Той далъ, така да се каже, единъ „народенъ банкетъ“ на хжшоветѣ, въ който вцувнитѣ противъ свирѣпния тиранинъ и противъ кървопийцитѣ туркомани — се ляли еднакво съ молдавското вино. Цѣлата хжшовска колония била привикана за „веселбата“, която имъ устроява „ученото българче“. — Да отидеме, казвали си хжшоветѣ единъ другиму —, ще оталожимъ за день-два глада, пакъ и сладко приказва: все ще чуе човѣкъ нѣкоя и друга добра лакардия. Слѣдъ часъ — два кръчмата на Царски била вече тѣсна да побере разяренитѣ хжшове. Разярили се тѣ до такава степенъ, щото макаръ и да се върнали едва прѣди мѣсець и по-малко отъ Балкана, разбити и прогонени, тѣ горкитѣ, молили,